

Строкові договори, як правило, припиняються автоматично, по досягненню погодженої дати закінчення. Роботодавець не зобов'язаний надавати працівникові будь-які повідомлення з приводу закінчення терміну дії договору. Якщо договір не буде продовжений, працівник вважається звільненим, а роботодавець зобов'язаний довести, що причина не переукладення договору є справедливою (наприклад, якщо роботодавець планує припинити роботи, на виконання яких був укладений строковий договір).

Підводячи підсумок, необхідно підкреслити, що правове регулювання строкових трудових договорів у Німеччині та Великобританії здійснюється на підставі спеціального законодавства. Законодавством цих країн передбачені ідентичні підстави укладення строкового трудового договору (для законодавства Німеччини характерним є імперативність норми та вичерпність переліку таких підстав, у той час як у британському законодавстві наголошується на добровільних, диспозитивних засадах формування змісту договору). Законодавство закріплює принцип рівності трудових прав працівників, які працюють як за строковим так і за безстроковим трудовим договором. Суттєві відмінності полягають лише в процедурі припинення трудових відносин за строковим договором (у частині строків та обов'язків сторін при розірванні/припиненні трудових відносин).

Література

1. Gesetz über Teilzeitarbeit und befristete Arbeitsverträge (Teilzeit- und Befristungsgesetz – TzBfG). [Електронний ресурс]. URL: <http://www.gesetze-im-internet.de/bundesrecht/tzbf/gesamt.pdf>
2. Флеер Э. Ограничение срока трудового договора. [Електронний ресурс]. URL: <http://neuezeiten.rusverlag.de/2011/06/24/1635/>
3. Lynda Macdonald. Tolley's Managing Fixed-Term & Part-Time Workers. – LexisNexis. – 2003. – P.84.

УДК 347.151 (043.2)

Грабовська Г. М., к.ю.н.,
Польовий Н. П., магістрант,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВИЙ ЗАХИСТ ОСОБИСТОГО НЕМАЙНОВОГО ПРАВА НА ІМ'Я

Права людини є важливим інститутом, за допомогою якого визначається і регулюється правовий статус особи, визначаються засоби впливу на неї встановлюються гарантії реалізації та захисту прав і свобод. Права і свободи людини, інших учасників цивільних відносин, забезпечують кожному мож-

ливість бути самостійним суб'єктом суспільного життя. Держава зобов'язана забезпечити реалізацію і захист суб'єктивних прав. Стосовно громадянина Конституція України визнає право кожного захищати свої права і свободи, права і свободи інших людей від посягань, у тому числі посягань від представників влади або посадових осіб.

В умовах побудови правової держави однією з гарантій прав і свобод учасників цивільних відносин є правовий захист. Суть правового захисту в правовій літературі трактується неоднозначно.

Реалізація права на захист здійснюється особою шляхом оскарження правомірних дій, у результаті яких було порушено її права та свободи, в судовому порядку; звернення за захистом своїх прав до уповноваженого Верховної Ради України з прав людини; звернення за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна, у разі використання всіх інших можливих національних засобів правового захисту.

Особисте немайнове право – це суб'єктивне право, яке надає особі можливість вимагати від оточуючих припинення будь-яких дій, що заважають правильно оцінювати її індивідуальні особливості. Особисті немайнові права можна визначити як права специфічні. Специфіка їх полягає в тому, що вони не несуть у собі економічного змісту, не мають грошової оцінки. Це впливає з їх назви – немайнові права.

Індивідуалізація особистості – ще одна важлива ознака особистих немайнових прав. Це дає змогу відрізнити суб'єктів права від інших, визначаючи їх своєрідність, самобутність, а іноді й неповторність. При індивідуалізації немайнові права мають переваги над майновими.

На думку, І. О. Харя, для характеристики особистих немайнових прав особи слід керуватися такими основними ознаками: дане право належить кожній особі – це означає, що вона належить усім без винятку особам (фізичним та юридичним) за умови, що наявність цього права в особі не суперечить її сутності; дане право належить особі довічно – це означає, що воно належить фізичній особі до моменту смерті, а юридичній особі – до моменту припинення; право належить особі за законом – підставою його виникнення є юридичний факт (подія або дія), передбачений законом. Переважна більшість особистих немайнових прав виникає в особі з моменту народження – це стосується права на ім'я; дане право є немайновим – в ньому відсутній майновий зміст, тобто фактично неможливо визначити вартість цього права, а відповідно і блага, що є його об'єктом, у грошовому еквіваленті.; дане право є особистісним воно не може бути відчужене (як примусово, так і добровільно, як постійно, так і тимчасово) від особи носія цих прав [4, с. 53].

Основними немайновими правами громадян є: право громадян на ім'я. Воно надає носієві юридично забезпечену можливість мати певне ім'я, вимагати від оточуючих, щоб його називали власним іменем. Інші особи не можуть користуватися цим ім'ям або привласнювати його. Як зазначає Р. О. Стефанчук, фізична особа набуває цивільних прав та створює для себе цивільні обов'язки, а також здійснює ці права та виконує обов'язки під своїм іменем (ч.1 ст. 28 ЦК України). А це означає, що фізична особа реалізуючи дане повноваження може використовувати своє ім'я у всіх сферах суспільних відносин, в тому числі при вчиненні право чинів, за значенні свого імені у різного роду посвідчень особи, документах про освіту, вимагати зазначення свого імені як автора, тощо [3, с. 92].

Право кожної особи звернутися до суду за захистом свого особистого чи майнового права або інтересу закріплено в ч. 1 ст.15 ЦК України. Право на захист особа здійснює на свій розсуд (ст. 20 ЦК) [2].

Таким чином, цивільно-правовий захист – це система правових засобів, спрямованих на забезпечення та здійснення відповідних цивільних прав; система юридичних норм, спрямованих на попередження правопорушень та усунення їх наслідки; це діяльність суду чи інших юрисдикційних органів із попередження та відновлення порушеного права.

Література

1. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 № 435-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/435-15>.
2. Гражданское право: учеб.: в 3 т. – Т. 2. – 4-е изд., перераб. и доп. / Е. Ю. Валявина, И. В. Елисеев и др.; отв. ред. А. П. Сергеев, Ю. К. Толстой. – М. : ТК Велби, Изд-во Проспект, 2005. – 848 с.
3. Стефанчук Р. О. Право на ім'я / Р. О. Стефанчук // Університетські наукові записки, 2005. – № 1–2 (13–14). – С. 83–97.
4. Харь І. О. Особисті немайнові блага: види та способи захисту / І. О. Харь, О.О. Білецька // Юридична наука. – № 3. – 2012. – С. 52–57.

УДК 34:656 (043.2)

Гуренко-Вайцман М. М., д.ю.н., професор,
Кримський державний медичний університет,
Вайцман В. Г., к.ю.н., ДАТ «Чорноморнафтогаз»,
м. Сімферополь, Україна

ІНСТИТУТ МОБІЛІЗАЦІЇ СИЛ ОХОРОНИ ПРАВОПОРЯДКУ У СФЕРІ ДОРОЖНЬОГО ТРАНСПОРТУ

Оборона та безпека в сучасному суспільстві та державі традиційно розглядаються як одна з найвищих цінностей. Суспільство, соціальні, політичні та державні інститути забезпечують свої інтереси у сфері оборони та безпе-